

stanoví se v § 219 jen, že žádosti za udělení milosti podané úřadu nižší instance je předložiti ministerstvu povolanému k rozsuzování v III. instanci, které může naříditi, aby policejní trestní soud až do vyřízení žádosti ponechal věc in suspenso nebo řízení zastavil (přerušil). V bodě 5 § 280 cit. trest. řádu (pokud jde o řízení před soudem obecním) se praví, že výkon trestu uzamčení, nastupujícího na místo trestu peněžitého, dlužno odložit, jestliže na základě žádosti o milost ministr nařídil odložení. Z těchto ustanovení hmotného i formálního práva platného na území uherském jest zřejmo, že právo promíjeti a zmírňovati tresty uložené pravoplatně policejními trestními soudy nepřislušelo ministerstvu, které bylo povoláno rozhodovati jako policejní trestní soud III. stolice, nýbrž bylo vyhrazeno králi. Zřízením samostatného státu čsl. přešla tato pravomoc, pokud jde o státní území z býv. Uherska, na Národní výbor. Otázkou, jak se měla věc podle prozatímní ústavy z 13. listopadu 1918 č. 37 Sb., vyhlášené dne 14. listopadu 1918, není třeba se v konkrétním případě zabývat, když v 2. odst. § 64 úst. listiny č. 121/1920 Sb., za jejíhož panství se konkrétní spor odehrál, jest stanoveno, že veškerá moc vládní i výkonná, pokud úst. listinou neb zákony Čsl. republiky, vydanými po 15. listopadu 1918, není a nebude výslovně vyhrazena presidentovi republiky, přísluší vládě. Bylo uvedeno již výše, že právo promíjeti nebo zmírňovati tresty uložené pravoplatně správními úřady jako policejními trestními soudy ústavní listinou presidentu republiky vyhrazeno nebylo. Poněvadž pak pravomoc ta nebyla výslovně vyhrazena presidentu republiky ani zákony vydanými po 15. listopadu 1918 a veškerá moc vládní a výkonná ústavní listinou nebo zákony vydanými po 15. listopadu 1918 presidentu republiky nevyhrazená přísluší vládě, nutno dospěti k závěru, že právo promíjeti nebo zmírňovati tresty uložené pravoplatně policejními trestními soudy (§ 117 bod 2 zák. čl. V:1878 a § 12 zák. čl. XL:1879) přísluší v zemi Slovenské a Podkarpatoruské vládě (§ 70 úst. listiny).

V konkrétním případě rozhodlo o st-lově žádosti za prominutí nebo zmírnění trestu, který mu byl pravoplatně uložen rozsudkem policejního ředitelství v Bratislavě jako policejního trestního soudu I. stolice z 5. května 1930, min. vnitra. Podle toho, co bylo uvedeno, nebylo min. vnitra k tomuto rozhodnutí příslušné a musilo proto býti jeho rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.910.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
 * Nemocenská pojišťovna může uplatniti nárok z titulu ručení podle § 171 zák. č. 221/24 Sb. teprve, když se domáhala bezúspěšně placení na původním dlužníku.

(Nález ze dne 15. května 1935 č. 10.788/33.)

Prejudikatura: Boh. A 9456/31.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Humenném proti zemskému úřadu v Bratislavě o ručení za pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si pojišťovna uložila podle § 171 zák. č. 221/24 Sb. záručním platebním příkazem ze 14. července 1927 Dru Josefu K. a Dru Arnoldu I. jako nástupcům v podniku Arnošta N. náhradu nedoplatku nemocenského a starobního pojistného za dobu od 1. července 1926 do 31. května 1927, úhrnem 1964.20 Kč. — Odvolání, jež oba jmenovaní podali z tohoto příkazu, okr. úřad v Humenném zamítl. Nař. rozhodnutím zem. úřad v Bratislavě toto rozhodnutí, jakož i uvedený platební příkaz zrušil.

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí jest opřeno souřadně o dva samostatné důvody. Žal. úřad, vycházeje z právního názoru, že ručební povinnost nabyvatele závodu za pojistné, jež měl platiti předchůdce, normovaná v § 171 zák. č. 221/24 Sb., není solidární, zrušuje záruční platební výměr, vydaný proti zúčastněným stranám jako nabyvatelům závodu A. N. podle tohoto zákonného ustanovení, především z toho důvodu, že stěžující si pojišťovna neprokázala, že sporné pojistné není možno dobytí na jmenovaném jako původním dlužníku.

Proti tomu namítá stížnost, že jen ručení podle § 170 je subsidiární, nikoli však ručení podle § 171, které je ručením zvláštním, neboť vystupují-li v něm osoby, které za vzniku pohledávky nemocenské pojišťovny byly v určitém vztahu k závodu, nastupuje tu činitel úplně odlišný, totiž nabyvatel závodu sám. Vzhledem k tomuto druhu ručení není možno požadovati od pojišťovny, aby prokázala, že marně vymáhala pojistné na předešlém majiteli.

V obsahu této, nejasně formulované námitky, lze přece shledati stěžní bod ve smyslu § 18 zák. o ss, kterým brojí stížnost proti právnímu názoru žal. úřadu, podle něhož ručební povinnost podle § 171 zák. č. 221/24 Sb. není solidární, a hájí stanovisko opačné. Touto spornou otázkou zabýval se nss již v nál. Boh. A 9456/31, ve kterém vyslovil a zevrubně odůvodnil právní názor, při kterém setrvává i v nynějším sporu, že ručení podle § 171 cit. zák. není ručením solidárním. Nejde-li o ručení solidární, pak předpokladem vzniku ručební povinnosti nabyvatele závodu podle tohoto předpisu jest, aby se věřitel marně domáhal pojistného, o něž jde, na svém předchůdci jako původním (hlavním) dlužníku. Požadavek tento plyne z právní povahy a pojmu ručení obyčejného, a contr. solidárního, při kterém jest ovšem právně irrelevantní, zda ta či ona z osob solidárně ručících jest schopna dluh zaplatiti a je-li na ní dobytý. Při ručení solidárním jest totiž ponechána věřiteli úplná volnost, zda chce svoji pohledávku vymáhati na všech dlužnících solidárně ručících či jen na některých nebo na kterém z nich, neboť všichni ručí mu společně a nerozdílně. Tam však, kde není takéveto solidarity ručení, přísluší ručiteli t. zv. beneficium ordinis (dobro-

diní pořadí), jehož podstata záleží v tom, že věřitel musí prokázati, že se domáhal své pohledávky marně na hlavním dlužníku dříve, než se obrátil na ručitele. Stížnost namítá proto bezdůvodně, že od pojišťovny nelze požadovati, aby prokázala, že se domáhala dlužného pojistného na předchůdci závodu A. N., jehož nabyli Dr. J. K. a Dr. A. I. jako jeho nástupci.

Žal. úřad pak vyslovil, že pojišťovna neprokázala, že pojistné, o něž jde, není možno dobytí na jmenovaném jako původním dlužníku.

Proti tomu namítá stížnost, že pojišťovna takový průkaz podala, a to zprávou notariátu v B. z 22. června 1927 a tvrdí, že podle ní A. N. a jeho manželka jsou úplně nemajetní, čímž chce patrně říci, že by jakékoliv nastupování proti nim nemělo úspěchu. Tvrzení stížnosti odporuje však obsahu řečené zprávy, neboť v ní se uvádí doslova toliko: »Skôr menovaný (totiž A. N.) ani jeho manželka v K. žiadny majetok nemajú.« Obvodní notář potvrzuje zde tedy jen, že tyto osoby nemají žádného majetku v K., nikoli však, že by byli úplně nemajetné. Stížnost vkládá tedy do oné zprávy něco, co v ní potvrzeno není, ani z jejího obsahu nevyplývá, neboť z toho, že jmenovaní nemají žádného majetku v K., nelze logicky ještě dovoditi, že nemají ani žádného majetku jinde. Nelze proto stížnosti dáti za pravdu, že by cit. zprávou byl podán průkaz nutný jako předpoklad pro vznik ručební povinnosti dnešní zúčastněné strany ve smyslu § 171 zák. č. 221/24 Sb. Že by stěžující si pojišťovna podala takový průkaz nějakým jiným způsobem, stížnost vůbec netvrdí.

Č. 11.911.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
Nemocenské pojistné jest podle § 160 odst. 1 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 Sb. platiti za 7 dnů za jedno týdenní pracovní období, vykonává-li pojištěnec práce aspoň po 4 dny v týdnu, nebo jde-li o případ § 12 odst. 3 cit. zák.

(Nález ze dne 15. května 1935 č. 11.535/33.)

Prejudikatura: Boh. A 11.381/34.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Lipt. Sv. Mikuláši proti zemskému úřadu v Bratislavě o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad v pořadí instančním rozhodnutí I. stolice, kterým byl zrušen platební výměr stěžující si pojišťovny z 12. ledna 1931, pokud firmě Textilní závody M.-ovy v R. bylo předepsáno nemocenské pojistné za dny 24. až 28. prosince 1930 i za zaměstnance, kteří v těchto dnech nepracovali a mzdy neměli. V důvodech bylo v podstatě uvedeno: Zaměstnavatelka ohlásila pojišťovně přestávku v provozu ve dnech 24. až 28. prosince 1928 včetně. Pojišťovna odpočítala podle vl. nař. č. 27/30 Sb. za tyto dny invalidní a